

1.

Процедурата по приемането в училище „Атууд“ глътна поне шест месеца от изминалата зима и побърка семействата с безкрайните програми „Отворени врати“, срещите и запознанствата, напрегнатите интервюта с родители, понякога дори с двамата, и прослушванията на всяко дете. Онези, които имаха братчета или сестричета в училището, бяха с предимство, но всяко дете бе преценявано в зависимост от собствените си способности, без значение дали е единственото от семейството си тук, или не. „Атууд“ беше едно от малкото смесени частни училища в Сан Франциско – повечето от старите престижни училища приемаха деца само от единия пол – и единственото сред тях, което предлагаше обучение от детската градина чак до дванайсети клас. Затова бе сред най-търсените от семействата, които нямаха никакво желание да се подлагат отново на същия процес по кандидатстване за средното училище или за гимназията.

Писмата с резултатите пристигнаха в края на март и родителите ги очакваха със същата тревога и безпокойство като че ли са за „Харвард“ или „Йейл“. Някои от родителите признаваха, че това е почти пълна лудост, но настояваха, че си струва. Казваха, че „Атууд“ било страхотно училище, което осигурявало на всяко дете индивидуалното внимание, от което се нуждаело, било забележително в социално отношение (факт, който те предпочитаха да не споменават), а учениците обикновено ги приемаха в известни колежи, повечето от Бръшляновата лига. Влизането на дете в „Атууд“ бе огромно постижение. Учениците бяха около шестстотин и петдесет, сградата се намираше в Пасифик Хайтс, а съотношението между учители и ученици беше впечатляващо. Освен това училището осигуряваше кариера, колеж и психологически напътствия за възпитаниците си като част от обичайните услуги.

Големият ден за децата, приети в детската градина към „Атууд“, най-сетне настъпи в сряда след Деня на труда и се оказа един от онези редки горещи дни от циганското лято в Сан Франциско. Още от неделя температурите бяха над трийсет градуса, а през нощта падаха към двайсет. Подобни горещини имаше веднъж или два пъти през годината и всички знаеха, че щом падне мъглата, а това бе неизбежно, ще настъпи краят на горещините и през деня градусите щяха да паднат до петнайсет, а нощем – и под десет, да задуха леден вятър.

Мерилин Нортън обичаше горещината, но сега ѝ беше трудно, тъй като бе бременна в деветия месец, а терминът ѝ беше след два дена. Очакваше второто си дете, още едно момче, и то щеше да се роди големичко. Тя едва се движеше в жегата, глезените и стъпалата ѝ бяха толкова подути, че успяваше да обуе единствено гумени джапанки. Носеше широки бели шорти, които в момента ѝ бяха отеснели, и бяла тениска на съпруга си, която подчертаваше корема ѝ. Нямахше какво друго да облече, но бебето щеше да се роди съвсем скоро. Радваше се, че успя да издържи до първия учебен ден на Били, понеже той беше притеснен и ѝ се искаше да бъде до него. Баща му, Лари, щеше да я замести, ако раждането

започне, а и съседката обеща да го заведе, ако Мерилин постъпи в болница, но Били държеше майка му да отиде с него на първия учебен ден, също както и останалите деца. Тя много се радваше, че е там, а Били стискаше ръката ѝ, докато вървяха към красивото модерно училище. Преди пет години към него бе издигнато ново крило с дарения от родители и от благодарни преуспели ученици.

Били вдигна неспокойно поглед към Мерилин, докато приближаваха към сградата. Стискаше малка футболна топка и две от предните му зъбчета липсваха. И майката, и синът се отличаваха с гъстите си червени къдрави гриви и широките усмивки. Щастието на Били я накара да грейне, той беше толкова сладък без предните зъбки. Беше очарователно дете с лек характер. Имаше огромното желание да угоди на всички, беше мил с нея, обичаше да доставя удоволствие на баща си и знаеше, че начинът да го постигне е да говори с Лари за спорт. Помнеше всичко, което баща му бе казал за всяка игра. На пет години вече искаше един ден да играе футбол с професионалистите.

– Браво на момчето ми! – заявяваше гордо Лари Нортън. Той беше луд по спорта – футбол, бейзбол и баскетбол. Играеше голф с клиентите си, а през уикендите не отказваше игра на тенис. Всяка сутрин правеше упражнения във фитнеса и настояваше съпругата му също да тренира. Тя имаше забележително тяло, когато не беше бременна, и играеше тенис с него, докато не наедрия твърде много и вече не можеше да тича достатъчно бързо, за да гони топката.

Мерилин беше на трийсет и се бе запознала с Лари осем години по-рано, докато двамата работеха в една застрахователна фирма, където тя постъпи веднага след колежа. Той беше осем години по-голям от нея и много красив. Забеляза я веднага и се пошегува с меднорусата ѝ коса. Всички жени във фирмата го намираха за неустоим и копнееха да излязат с него. Мерилин се оказа щастливката и двамата се ожениха, когато тя навърши двайсет и четири. Забременя с Били прекалено бързо и чака цели пет години за второто им бебе. Лари остана очарован, щом разбра, че и то ще бъде момче. Решиха да го кръстят Брайън.

Лари направи кратка кариера в бейзбола, в нисшата лига. Беше легендарен питчър и всички бяха убедени, че ще попадне в суперлигата. За съжаление счупи лакът по време на ски и това сложи край на бъдещата му кариера в бейзбола, но пък и начало на нова кариера в света на застраховането. Отначало беше изпълнен с горчивина, започна да пие прекалено много, флиртуваше с всяка жена, която му попаднеше пред погледа. Въпреки това настояваше, че пие единствено когато е в компания. Беше душата на всеки купон. След като двамата с Мерилин се ожениха, напусна застрахователната компания и започна собствен бизнес. Сделките му бяха в кръвта и работата му като брокер бе изключително успешна и му осигури луксозен живот. Купиха си прекрасна къща в Пасифик Хайтс и Мерилин напусна работа. Любимите клиенти на Лари бяха атлети от професионалната лига, които му имаха сляпо доверие и му осигуряваха приходите. На трийсет и осем той се радваше на чудесна репутация и имаше солиден бизнес. Все още беше разочарован, че не е професионален играч на бейзбол, но признаваше, че всеки би завидял на начина му на живот, че има разкошна съпруга и син, който един ден щеше да стане професионален играч, ако

тази работа зависеше от него. Въпреки че животът му се стече различно от планираното, Лари Нортън беше щастлив човек. Не придружи Били на първия ден в училище, защото щеше да закусва с един от професионалните играчи, на когото да продаде застраховка. В подобни случаи клиентите бяха на първо място, особено звездите. Пък и малко от бащите на другите деца се мяркаха в училището, така че Били нямаше да има нищо против. А Лари му беше обещал топка с автограф и няколко футболни картички от играча, с когото щеше да закусва. Момченцето изпадна във възторг и се съгласи да отиде на училище само с майка си.

Учителката на вратата към детската градина сведе поглед към Били с топла усмивка, а той я погледна срамежливо, все още стиснал ръката на майка си. Учителката беше красива, млада, с дълга руса коса. Приличаше на момиче, току-що завършило колеж. Според значката на гърдите си се казваше госпожица Пам. Били също носеше значка с името си. Щом влязоха в сградата, Мерилин го заведе в класната стая, където завариха десетина деца да си играят, а учителката веднага го посрещна и го попита дали иска да остави футболната топка в шкафчето си, за да бъдат свободни ръцете му за игра. Тя се казваше госпожица Джун и бе на възрастта на Мерилин.

Били се поколеба, след това поклати глава. Страхуваше се да не би някой да му я открадне. Мерилин го окуражи и настоя да послуша учителката. Помогна му да намери своето в редицата отворени шкафчета, където някои от децата вече бяха оставили вещите и пуловерите си. Когато се върнаха в класната стая, госпожица Джун му предложи да поиграе с кубчетата, докато пристигнат останалите деца от класа. Той се замисли и погледна майка си, която го побутна внимателно напред.

– Вкъщи обичаш да си играеш с кубчета – напомни му тя. – Аз ще остана. Иди да си поиграеш. Ще бъда там. – Тя посочи малко столче и с огромно усилие се сгъна, за да седне, а единствената ѝ мисъл беше, че ще ѝ трябва кран, за да се вдигне отново. Госпожица Джун отведе Били при кубчетата и той веднага се зае да строи крепост с по-големите. Беше едро момченце, високо, силно, нещо, което много радваше баща му. Лари още отсега си представяше, че един ден ще стане футболист. Превърна своята мечта в мечта на Били, откакто малкият проходи, а бе започнал да мечтае още откакто той се роди цели четири килограма и половина. Били растеше по-едър от повечето деца на неговата възраст, но беше мило и обичливо дете. Никога не проявяваше агресия към останалите хлапета и бе успял да направи страхотно впечатление по време на интервютата за „Атууд“. Тогава доказа, че не само притежава чудесна координация за ръста си, но е и изключително умен. Мерилин все още не можеше да си представи, че и вторият им син ще бъде същото чудесно дете като Били. Та той беше страхотен. Ето че забрави за майка си, щом се заигра с кубчетата, а тя остана да седи на неудобното столче, докато наблюдаваше как останалите деца пристигат.

След малко дойде тъмнокосо момче със сини очи. Детето беше по-ниско от Били, жилаво. Мерилин забеляза малък пистолет играчка на колана на късите му панталонки и шерифска значка на ризата. Помисли си, че пистолетите не са позволени в училище, но очевидно оръжието на малчугана се беше изплъзнало от

вниманието на госпожица Пам, тъй като твърде много деца бяха пристигнали по едно и също време. Шон също бе дошъл с майка си, красива блондинка в дънки и бяла тениска, няколко години по-голяма от Мерилин. И Шон също като Били държеше ръката на майка си, ала след няколко минути я забрави и се заигра в ъгъла, където бяха кубчетата, а тя го наблюдаваше с усмивка. Шон и Били си играеха заедно, помагаша си да подредят кубчетата и не обръщаха внимание на абсолютно никого другого.

Няколко минути по-късно госпожица Джун забеляза пистолета и отиде да поговори с Шон, докато майка му ги наблюдаваше. Знаеше, че няма да му позволят да го носи в училище. Имаше още един син в „Атууд“, Кевин, в седми клас, и добре познаваше политиката. Шон обаче бе настоял да вземе пистолета. Кони О’Хара бе работила като учителка, преди да се омъжи, и беше наясно със строгите правила. След като се опита напълно безуспешно да убеди сина си да остави пистолета вкъщи, реши, че учителката ще се справи. Госпожица Джун приближи Шон с топла усмивка.

– Най-добре го остави в шкафчето си, Шон, какво ще кажеш? Можеш обаче да запазиш шерифската значка.

– Не искам някой да ми го открадне – отвърна момченцето и погледна инатливо госпожица Джун.

– Тогава ще го дадем на майка ти. Тя ще ти го донесе, когато дойде да те вземе. Уверявам те обаче, че тук, в шкафчето, е на сигурно място. – Въпреки това никак не й се искаше той да се промъкне и да го запаше отново на колана си.

– Може да ми дотрябва – отвърна Шон, докато се опитваше да се пребори с голямо кубче и да го намести върху останалите. Беше силно момченце, макар и слабо и средно на ръст. – Ами ако ми се наложи да арестувам някого? – попита Шон госпожица Джун, докато тя кимаше сериозно.

– Разбирам, но според мен няма да ти се наложи да арестуваш когото и да било на това място. Приятелите ти тук са все добри момчета.

– Може да се появи някой лош или крадец.

– Няма да позволим да се случи подобно нещо. А и тук няма лоши деца. Нека да дадем пистолета на майка ти – настоя тя. Протегна ръка, Шон я погледна право в очите, за да прецени доколко е сериозна, и веднага разбра. Не му стана никак приятно, но извади бавно пистолета от колана на късите панталонки и го подаде на учителката, която пристъпи към майка му и й го подаде. Кони се извини на госпожица Джун и пхна пистолета в чантата си, след което се отпусна на столчето до Мерилин.

– Знаех си аз, че ще стане така. Знам правилата. Имам син в седми клас. Шон обаче отказа да тръгне без пистолета. – Усмихна се на Мерилин с неудобство.

– Били настоя да вземе футболната си топка. Прибра я в шкафчето – посочи Мерилин към мястото, където момченцето й си играеше с Шон.

– Много ми харесва рижавата му коса – възхити се Кони. Двете момченца си играеха кротко и безмълвно, когато дребно момиченце надникна в къта с кубчетата. Изглеждаше като реклама на съвършеното дете. Имаше прекрасна дълга руса коса на букли, големи сини очи и розови обувки, които блестяха.

Приличаше на ангел и в мига, в който влезе, без да каже и дума, изтръгна най-голямото кубче от ръцете на Били и го намести сама. Били я погледна удивено, но не се възпротиви. Тя забеляза другото кубче, което Шон държеше и се канеше да сложи на своята кула, и му го отне. Погледна ги така, сякаш ги предупреждава да не ѝ се пречат, и продължи да посяга към нови кубчета, докато момчетата я наблюдаваха в пълно изумление.

– Точно това му е най-хубавото на смесеното обучение – прошепна Кони на майката на Били. – Учи ги да се справят един с друг, както в истинския свят, не ги разделя на момчета срещу момичета. – Били сякаш щеше да се разплаче, когато малката му отне поредното кубче, а Шон я погледна мрачно, след като тя взе кубче и от него. – Добре че пистолетът е в чантата ми. Със сигурност щеше да я арестува за подобно нещо. Дано само не я удари – рече Кони, докато двете жени наблюдаваха синовете си, а малкото ангелче/дяволче продължаваше да строи, без да се стряска от тях. Момиченцето напълно контролираше къта с кубчетата, а двете момчета не смееха да шукнат. Нито един от двамата не се беше сблъскавал с лудетина като нея. На значката ѝ се виждаха две имена – „Габриел“ и „Габи“. Тя заметна дългите си руси къдрици, докато момчетата я наблюдаваха озадачено.